

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emelet.

Jézus tanítványai a mai időkben.

És igyekezzetek a városnak jólétén, amelybe fogságra küldöttek titeket és könyörögjétek érte az Urnak; mert annak jóléte lesz a ti jóléteketek.

(Jer. 29/7.)

Lépten-nyomon azt hangoztatják. — ujságokban és beszédekben, — de magunk is érezzük, — hogy rendkívüli időkben élünk, amelyek rendkívüli követelményeket támasztanak minden emberrel szemben, kikhez az események hullámgyűrűje elér. Isten komoly gyermekei és azok számára, akik nem elméleti, hanem gyakorlati keresztyének (keresztények) akarnak lenni, ezek az idők sok tekintetben a levizsgálás alkalmi. Lássuk közelebbről, milyen területeken is kell az igaz hívő keresztyén embernek helytállni.

Jövevények és vándorok vagyunk e földön. Életünk a nagy mindenséghez és örökkévalósághoz képest még egy pillanat sem. Megszületünk, életünk rövid ideje eltelik, hogy aztán az örökkévalóságban folytatódjék. Mindannyiunk számára kijelölte az Ur azt a helyet, hol jövevényiségünk idejét tölteni kell és számunkra is elénk állítja az isteni követelményt, hogy: — Igyekezzetek annak jólétén és könyörögjétek érte. — Tehát a hívő emberre kettős feladat vár. Az egyik igyekezni országunk jólétén, hová bennünket állított. Hogyan igyekezhetünk ezen? Egyrészt anyagi tekintetben, ha minden fenntartás nélkül engedelmeskedek az Ur Jézus parancsának: Adjátok meg a császárnak ami a császáré, és Istennek ami Istené. Isten gyermeke nem vonja ki magát az adózásból, nem hazudozhatik, hogy könnyítsen magán, nem akarhat csalafinta ürügyekkel kibujni kötelezettségei alól, melyekkel szemben hazájának tartozik. Sőt e téren is például szabja magát e világ elé, hogy az emberek látván e téren komolyságát, bizonyosságát nyerjék annak, hogy az isteni erő az emberi élet minden területén Jézus tanítványaiban elvégzi a maga munkáját.

A hívő ember engedelmesen meghajol Isten igéje előtt, mikor az a római levélen ke-

resztül így szól hozzá: Minden lélek engedelmeskedjék felső hatalmasságoknak, mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől és amely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. Azért aki ellene támad a hatalmaságnak, az Isten rendelésének támad ellene, akik pedig ellene támadnak, önmaguknak ítéletet szereznek. Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-e pedig, hogy ne félj-e a hatalmasságtól? Cselekedjed a jót és dicséreted lesz attól. Mert Isten szolgálója ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj, mert nem ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgálója, bosszuálló a haragja annak, aki gonoszt cselekszik. Annak okáért szükséges engedelmeskedni nemcsak a haragért, hanem a lelkiismeretért is. Mert azért fizettek adót is, mivelhogy Istennek szolgálói, kik ugyanabban foglalatoskodnak. Adjátok meg azért mindenkinek amivel tartoztok: akinek az adóval az adót, akinek a vámmal a vámot, akinek a félelemmel a félelmet, akinek a tisztességgel, a tisztességet. Senkinek semmivel ne tartoztatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek: mert aki szereti feleberátját, e törvényt betöltötte. (Róm. 13/1-8)

Láthatjuk, hogy a keresztyénség a maga bibliai értelmében nem egy templomba besorított egyeskedés, szemforgatás, vagy ájtatos, negédes beszéd, hanem a hétköznapi élet minden területébe belenyúl, oda állítja az Ur tanítványát és megkivánja, hogy a legteljesebb mértékben megállják helyüket. A magát hívőnek mondó embert fokozottabb felelősség terheli a világ előtt. A katonai szolgálat is egyik területe a hit és a komolyság megpróbálásának az Ur gyermekei számára. Azt tapasztaltam, hogy ha valaki bibliai keresztyénségét őszintén kiéli, s szolgálati helyén engedelmisségével, megbiz-

hatóságával, szolgálatkészségével úgy szolgál, mint aki nem embereknek, hanem Istennek akar tetszeni a fentebb idézett parancs szerint, annak nemcsak nehézsége nincs, sőt mint megbízható katonát megbecsülik. Az Ur Jézus csufságát mindenütt kell viselni és ott is vannak és lesznek, kik kigunyolják azt, ki talán léha társalgásukba nem elegyedik, vagy kinél bibliát látnak. Ilyenek mindig, mindenütt voltak és lesznek, de ha szívünkben ott a vágy, hogy Krisztus dicsőségére akarunk ott is szolgálni, az Ur elvégzi a maga munkáját. Nem egy esetet tudok mikor a katonai szolgálatot végző hívő ifjút épen azért bízták meg komoly feladatokkal, mert mint hívő, megbízhatóságának tanujelét adta. Az isteni parancs teljesítése azonban nemcsak benső lelkibékét szerez — de azt is mondja az Irás — dicséreted lesz attól. (13/3) Isten ígéje e téren is valósággá válik a gyakorlati életben is, mert az Ur gyermekei közül a katonai szolgálatra behívottak legnagyobb része — hála az Ő munkájának — hamar tisztesiskolába kerül, hogy ott tovább bizonyítékát adják annak, valóban Isten szent vezetésének adták át életüket, ki ott is velük van s kegyelmét és bölcsességét adja helyt állani. Adja az Ur, hogy Isten minden gyermeke tovább is dicsőséget tudjon szerezni az Urnak, becsületet a hívő közösségnek, s lelki békességet önmagának, s örömet felevalóinak s hazájának.

A fentebb említettek nyilvánosan történnek. Az adót nyilvántartják az adókönyvekben, a katonai szolgálat, vagy más honpolgári kötelesség is nyilvános ellenőrzés alatt áll és törvényes intézkedések szabályozzák. De van egy terület, amely Isten gyermekeinek életében nem a nagy nyilvánosság, vagy világi, hivatalos hatóság megfigyelése alatt áll, hanem a titkos kamarában jut igen fontos szerephez. És ez a benső imaélet. Vannak, akik nem fizetnek adót, mert oly szegények, öregek és betegek, kik semmiféle szolgálatot sem vállalhatnak, talán úgy érzik, hogy ők már semmit sem tehetnek hazájukért. Szegények, tehetetlenek, munkaképtelenek. Óh, azoknak is van teendőjük. Ime, Isten ígéje azoknak is ad egy nagyon fontos munkaterületet, amely azonban nemcsak a tehetetlenek, hanem minden Isten gyermekének fontos teendője. Olvassuk csak el, hogy Pál apostol mit ír Timotheusnak:

Intelek azért mindenekelőtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért, királyokért, és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk teljes istenfélelemmel és tisztességgel. Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt. (I. Tim. 2/1—3.) Tehát jó és kedves dolog Isten előtt, nem a fecsegés, nem a hirhordás, nem az éretlen bírálat, nem a kákán csomót keresés, hanem az ima a felsőbbségért.

Kedves lélek. Engedd meg, hogy nagy szeretettel megkérdezzek, hogy ezekben a nehéz időkben, amikor még nekünk is a hétköznapi életben annyi bölcsességre van szükségünk, hogy az élet kérdéseit áthidaljuk és ahhoz kérjük az Ur vezetését, vajjon azokért, kiknek ezrek és ezrek élete fölött kell nagy felelősséggel rendelkezni, jólétéről gondoskodni, szoktál-e naponta imádkozni, hogy az Ur adjon kegyelmet, erőt, bölcsességet az Ő szent félelmében és kegyelmében cselekedni.

Isten parancsa, s szent keresztyéni kedves kötelességed népedért, hazádért imádkozni. Tedd meg hűséges lélekkel, hogy ne érhesen Isten s önmagad előtt soha az a vád, hogy e téren hanyag voltál. Ne felejtse el az Ur felhívását: — Könyörögjetele az Urnak, mert . . . . . annak jóléte lesz a ti jóléteitek. (I. j.)

Krisztus követése — szent felelőség.

Akinek sokat adtak, sokat követelnek tőle.

Luk. 12. 48.

Ha valakire áll az, hogy sokat kapott az élettől, akkor mindenekelőtt áll ez a gyülekezeteinkben felnőtt ifjuságra nézve, tehát rátok nézve, fiatal testvéreim.

Hívő családi élet légkörét szivtatók be magatokba már gyermekkorotok óta. Titeket megkímélt az élet attól a mérgezett, fertőzött légkörtől, amely annyi más kortársatok és barátotok életének irányát már eleve megszabta. A szülői házban olyan vallásos életet ismeretek meg, amely tekinteteket nem az emberekre, a szülőkre, hanem Krisztusra irányította. Talán nem tudjátok még, hogy az előbbi helyzet mennyire lelkeket és életet ölü bölcsője a vallásos fiatalságnak.

Olyan gyülekezetben nőttek fel, amely nem a véletlennek, vagy valamely dogmai tételnek köszöni létezését, hanem egy ébredésnek. Szüleitek átéltek valamit és ez kovácsolta őket össze egy gyülekezetbe. Épp azért élet az, amely hordja a gyülekezetet és benne lüktet.

Nagy kiváltság fiatalnak lenni. Olyan lehetőségek előtt állni, amelyeket milliók elmulasztottak és hiába sirnak vissza. Még él bennetek minden szép, nemes és szent iránti lelkesedés nagy tüze. Fiatalságtok mentes olyan csalódástól, amely életeteket minden biztonnal derékba törte volna, ha szüleitek azt nem tartják távol tőletek, mielőtt nem rendelkeztek azal a lelki erővel, amely a csalódást is legyőzi.

Érzed fiatal testvérem, mint alakulnak át ezek az adományok egy nagy kérdéssé: Hiven megőrizted és használtad, amit kaptál?

Ki tudott fejleszteni ez a talaj benned olyan bizalmat Krisztus iránt, amely elég erős ahhoz, hogy fiatal életedet kételkedés és minden megalkuvás nélkül az Ő kezébe helyezzed és éljél hitben önálló lelki életet? És vajjon termelt-e ez az élet szülők iránti tiszteletet, nemes baráti szeretetet és tiszta örömet? És ha igen, elég erős és tiszta volt-e ez? A lelkesedni tudás szent tüzét vajjon csak az igazán nagy és szent dolgokra használtad?

Legyűrtél minden hajlamot, amely téged a hazugság, a szemérmetlen beszéd és Isten iránti közömbösség felé vonzott? Hiszem, hogy lelkiismereted elég finom ahhoz, hogy vádnak érezzed azt, amit sokan mások cinikus módon leráznak magukról, mint a kutya a rájuk öntött vizet.

Tudom, sokan vannak fiatalok és öregek közt egyaránt, akiknek kényelmetlen életük gyümölcse után érdeklődni és közelebb fekszik elpuhult szívükhöz az élet adósságkönyvét felnyitni és benne kotorászni. Szinte kinos pontossággal számon tartanak mindent, amivel az élet adós maradt nekik és bámulatos felületességgel elfelejtik azt, amivel ők maradtak adósak az étellel szemben. Az ifjkorban ez a puhaság abban jut kifejezésre, hogy szívesen beszél a fiatal ember az ifjkor élvezetéhez való jogáról, de nem akar tudni a fiatal kor kötelezettségeiről. Fiatalságukkal nem tudnak mást kezdeni, mint kiélvezni azt. Ha megtagadja ezt tőlük az élet, akkor már csak háborogni tudnak. Hát nincsen más célja, értelme a fiatalágnak, mint az élvezeteknek fenéig való kiürítése?

Az utolsó hetekben sokakkal találkoztam, akik két kézzel habzsolták a fiatal kor örömeit. Unott arc, fásult szív, összetört remények, vádló lelkiismeret az, ami visszamaradt. Az egyik elolvasta e cikk kéziratát. Amikor e sorokhoz ért, megállt, gondolkodott és megkért, hogy irjam hozzá, hogy csak az lát élvezetet az ilyen életben, aki távolról irigykedve nézi; aki azonban e poharat fenéig kiüríti, visszaborzad tőle, de már késő.

Neked, fiatal testvérem, nem szabad könnyelműen csak átsiklani fiatalágodon, amely az élet nagy vetés-ideje. Nem elég csak tisztán megőrizni fiatalágodat az élet nagy feladatai számára. Azzal a nagy tökével, amit fiatal, hívő életed jelent, szolgálnod kell. Ez a legszebb, legfenségesebb formája az életnek. Jézus Krisztus szeme rajtad pihen. Mennyi megőrző erő rejlik az Ő tekintetében. Ez a tekintet sokat vár tőled. Tulsokat? Mindenesetre sokkal többet, mint könnyű fajsúlyu barátaid. De ne felejtsd el: te sokat — nagyon sokat — is kaptál.

„És akinek sokat adtak, sokat követelnek is tőle.“

Hecker Á.

H I R E K.

A budapesti német gyülekezeti ifjuság. A legutolsó évi konferencia határozata értelmében magyarországi gyülekezeteink május hó 5-én ifjusági napot tartottak.

A budapesti német gyülekezet ifjusága ezt az alkalmat összekötötte a minden évben szokásosan megtartott „évi ünnepélyével.“ A hagyományos szerepes-előadást ezúttal mellőzve, egy „csöndesebb“ műsort állítottak össze, melyben a szavalat, zeneszám, és karének mellett néhány őszinte bizonyágtétel hangzott el. Az ünnepély nagyobb része délután zajlott le, előzőleg délelőtt az Ur asztalához járultunk. Az egész vasárnap és maga az ünnepély nagyon meghitt, szinte családias jelleget öltött magára. Tapasztaltuk, hogy a mi Istenünk csöndben munkálkodó Isten, csak rajtunk áll, hogy hagyjuk Őt mirajtunk munkálkodni. — Ezt követően május 11—14-ig egy korábbi terünket megvalósítandó, Hecker Ádám lelkipásztorunkkal Györkönybe rándultunk le, az ottani gyülekezet és ifjuság meglátogatására. A hajó, mely Paksig vitt, este érkezett meg és onnan szép holdvilágos éjszakában gyalogszerrel mentünk át Györkönybe. (Azt a kis sarat fel se vettünk, mely utunkon volt.) Györkönyben a legnagyobb szeretettel fogadtak a testvérek. A pünkösdi ünnepeink valóban az elcsendesedés és kölcsönös megismerés jegyében telhettek el. Örömmel fedeztük fel, hogy a falu és város között nálunk Jézus Krisztus jelenti az összekötő pillér és hidat. Az istentiszteleteken kölcsönösen váltottuk egymást, d. e. a györkönyiek szolgáltak, míg d. u. a pestiek. Esti ifjusági óráink is a kölcsönös közeledés gondolatát szolgálták. Aktuális ifjusági problémák kerültek szőnyegre, közben alkalom nyílt a személyes bizonyágtételre is. A napali szabadidőt is nagyon hasznosan töltöttük ki, betegeket látogattunk, bejártuk a falu környékét, a szó szoros értelmében vizsgáltuk a falu bajait, dolgait. Mindent egybevetve azt tapasztaltuk, hogy számunkra mindenképpen hasznos és tanulságos volt ez a látogatás. Az Ur megáldott bennünket, bő és sok tanulsággal térhettünk vissza Budapestre. Bizonyára a györkönyi ifjuság is elmondhatja ezt magáról, hiszen nem egyszer hallottuk egyik-másik ajkáról azt a kijelentést, hogy bárcsak maradnának még itt a pestiek. E sorok írójának különösen van oka hálát adni az Urnak azért, hogy 13 év elmúltával újra találkozhatott az egykori ismerős arcokkal és a régi kapcsolatot felújithatta. A pesti kiránduló csoport példáját a többi gyülekezetek is követhetnék. A csoport tagjai különben a következők voltak: Hecker Ádám prédikátor Liselotte kislányával, Fleps Márta, Fleps Gerta, Palcut Annie, Schiiff Endre, Kaszás Pál és e sorok írója.

M—y.

Budapesti ifjusági egyesületünknek 16 tagja van. Ifjusági óráink vasárnap délután 5 órakor kezdődnek. Igyekezünk azokat változatossá és kedvessé tenni. Ezt úgy érzük el, hogy hol egyik, hol másik testvér tart előadást. Olykor egy-egy vendéget is hívunk, aki valami előadással igyekszik az ifjuság lelki életét gyarapítani. A legkedvesebbek az ugynevezett vitadélutánaink, amikor valamely minden ifju lelket érdeklő problémát tárgyalunk meg. Ilyenkor öröm nézni, hogy hogyan igyekeznek a testvérek a dologhoz hozzájárulni és az ismeret gyarapításához hozzájárulni.

Van az egyesületnek zenekara és ének-kara is. Ezeknek a hivatása, hogy az istentiszteleteket széppé és vonzóbbá tegye. Miután a kerületünket az elmúlt konferencia alkalmával megosztották, ének- és zenekarunk sajnos kissé nagyon is megfogyatkozott, de a megmaradtak kettős igyekezettel azon vannak, hogy buzgóságukkal pótolják a veszteséget. Prédikátorunk egyébként igyekszik a veszteséget új tagokkal pótolni és az igyekezete úgy látszik sikerrel is jár. Kilátás van rá, hogy tagszámban növekedünk, amit adjon az Ur.

Kívánunk minden ifjusági-egyesületnek gazdag áldást és növekedést. Imádkozzanak értünk és mi is imádkozunk értetek. L. E.

Szeged. Örömmel teszünk jelentést a május 5-én megtartott ifjusági napunkról. Ilyen nap nem volt ismeretlen ellőttünk, mert már tavaly is megtartottuk, de természetes az csak kezdetleges volt.

Az idejében azonban minden várakozásunkat felülmulat. Szavakat, karénekek majd bizonyoságtelemek hangzottak el. Prédikátorunk I. Kor. 1, 18. és 24. versek alapján rövid bevezetőt mondott, majd utána 10 ifjusági tag bizonyoságtelei hangoztak el. Ekkor éreztük igazán, hogy az Ur köztünk van. A bizonyoságtevő fiatalok között többen voltak, akik az utolsó evangélizáció alatt tértek meg; s most a gyülekezet előtt ez alkalmat megragadva, örömmel tettek bizonyoságot a Krisztussal való személyes találkozásukról. Tapasztalatokról, élményekről, nehézségekről, kudarcokról s győzelmekről hallottunk. Mindegyik bizonyoságtétel őszinte volt. Szívvel jövő keresetlen szavakkal mondtuk el, hogyan adtuk át szívünket az Ur Jézusnak. Érezni lehetett, hogy az Ur hatalmasan cselekedett velünk. Új élet fakadt az Ő munkája által azokban, akik kiszolgáltatták magukat Néki és engedték, hogy a Szentlélek munkálkodjon bennük. Mindegyik arcáról a boldogság sugárzott, hogy megtaláltuk Jézust s rajta keresztül az egyedül helyes utat. Ez azután ad erőt mindenkől lemondani s viselni a világ részéről még a gyalázatot is.

Örömmünnepe volt ez úgy a gyülekezetnek mint a megújított ifjuságunknak. Igazán áldásos volt. Hisszük, hogy ezek a bizonyoságté-

telek nem hangzottak el hiába. „Ne lássék bár meg itt lenn a hatás, biztossan lesz aratás.”

Katona Veronika.

Nyíregyháza. Gyülekezeti életünk legfontosabb munkaágát az ifjusági munka képezi. Az ifjuság érdekében történt a május első vasárnapján nagyon áldásosan lezajlott ifjusági ünnepély is. Ezen alkalommal Tessényi János szup. testvérünk is köztünk volt és rövid de tömör ünnepi beszédében buzdította úgy az ifjuságot mint a gyülekezetet hűséges szolgálatra és odaadásra. Természetes, hogy ifjusági ünnepélyt nem lehet elképzelni az ifjuság szolgálata nélkül. A mi ifjuságunk is szolgált énekkel, zeneszámokkal párbeszéddel. Azonban ezen szolgálat középpontjában a mindnyájunk által ismert „József élettörténete” állott. A lehetőségekhez képest igyekeztünk keleti szokásokat és ruházatot bemutatni, de az egész előadásnál arra vigyáztunk, hogy a Biblia története eleve-nyedjen fel a gyülekezet előtt. S így az ünnepély alap gondolatává is az ige váltott: *Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.*

Az ifjusági ünnepélyt délután folytattuk. Ezen az órán kizárólag csak ifjuság vett részt. Ezen óra célja nem csevegés, sem kedélyes együttlevés volt, hanem komoly számonkérés, hogy hol állunk? A Lélek az Ige által sokakat megérintett. Ifjusági munkának csak akkor van célja, hogyha az ifjuságot Krisztus számára megnyeri. Hála legyen az Urnak, a mi ifjuságunkra a folyó év folyamán kitöltetett a kegyelemnek a Lelke. Átéltünk komoly megtéréseket és igazi megindulásokat.

Az ifjusági ünnepély perselypénze 64'— P-t tett ki, mely összeget közös elhatározás alapján az árvizkárosultak javára átutaltuk.

Verskötetemre nagyon kevés előjegyzést kaptam, tehát tudatom, hogy a könyv nem fog megjelenni.
özv. Vargha Gyuláné.

Május 3-án halt meg Koviljban életének 55. évében Galac Lajos testvérünk. 22 évvel ezelőtt csatlakozott egyházunkhoz. Sokat költözött, szegénysége miatt egyik faluból a másikba. Egy hónappal ezelőtt halt meg a családnak egy nagy leánya. Egy héttel ezelőtt, amikor az ő kívánságára az Ur-vacsorával szolgáltam neki, sirva mondta, csak hogy mégegyszer láthatom a testvéreket. Hála Istennek a mi népeink Istennel kibékülve halnak meg. Temetése vasárnap d. u. 1 órakor volt, nagy részvét mellett. A visszamaradtakat az Ur gazdasztalja.

Törökszentmiklóson elhunyt Kiss Károly 1940. jan. 1-én.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.
Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvárott.
Nyomdáért felel: Henczer István.